

Sztálin elvtárs . . .

Meghalt. A hír már szárnyrakelt. A bánat
 ökölberántja két kezünk — halál,
 korán vontál szemére örök álmat
 a kommunizmus nagy lángjainál.
 Meghalt — dühörg a szó, csak újra, újra
 s végig száguld a szíven — nem lehet!
 Jövő korok fáklyáit hát ki gyújtja,
 ha Ó kiállt a sorból, emberek?
 Kevés a szó, csak gügyögés a hangom,
 — hazug költő, ki most témát keres,
 nem többet annál, hogy tollat ragadjon —
 a fájdalom, mint a vér, széterezen.
 Mióta ember él és küzd a földön,
 a népek ajkán nem élt senki még,
 ahogy Ó élt rövidke emberöltőn:
 hatalmas kor, neked adta szívé!
 Meghalt... Az ész csak lassan, lassan érti,
 hogy volt és nincs — nehéz a gondolat.
 Ész és szív erőit összeméri
 s a kétkedés sokáig nem lohad.
 Anyag, anyag minden, mit megtapintok,
 való az élet és a hír igaz.
 A gondban, mint vízen a sajka, ringok,
 újság-zizzen s a betű megriaszt.
 Akit nem láttam soha — mégis érzem,
 hogy értem is élt — a férfi halott...
 Azok tudnak sírni e veszteségen,
 akik szabadok, mint mi, magyarok,
 s akik remélik, hiszik, hogy a hajnal
 vörösen, frissen fölkel, fölragyog
 hatalmas, végső, roppant diadallal:
 az elnyomott nép sorra hareba fog!
 Sztálin, Sztálin, Tőled tanultunk élni,
 — kimért az út, mit jelöltél nekünk.
 Esküszünk, hogy e kor a célt elérj;
 a szabadság lett fényes fegyverünk!
 Korán örülnek, akik most örülnek,
 — dacos, nagy hitre Lenin példakép...
 A harcban-élők köréd tömörülnek,
 kovácsolt penge, szinacél a nép!
 Nem búcsúzunk, csak tested szünt meg élni,
 a mű tovább él, s benne élsz velünk.
 Ha újat, s nagyot akarunk majd lépni,
 Sztálin elvtárs, mindég megkérdezzünk.